

tagga igga pãrwa tulleb temma, jo toob mulle toidust ja rohto, ja rãmustab ennast ikka seãl jures. — Oh, Zummal! kui agga temma wannemad temmaga ei wotta se pãrrast tõrreleda. Zummal laske nende hea inimeste kãssi hãsti kãia siin, ja seãl iggaweste! ta panni kãed kokko, ja lugges Zummalat tãnnamas ja pallumas sũddames.

Mihkel olli jubba hopis ärraunnustanud, et ta hobbošt piddi otsima ja mõtles agga Hãddi peãle. Edeste! ütles ta wi maks: Hãddi on üks wãgga hea laps, agga need ka wãgga head wannemad on, kes sedda last on õppetanud sest rõmo tundma, kui ta teistele head woib teha. Ta tõusis ülles, andis haigese keik mis ta omma rahha kukro sees leidis, ja mõtles: ma woin jo kũt te peãle wet jua, kũssis Hãddi wannematte nimme jãrrele, ja lãks hobbošt otsima. Kui ta pãrrast sedda õhhest haigest ehk waeje inimesest kuulda ehk nãhha

fai, siis ta mõtles ikka pissokse Hãddi peãle, ja andis ning aitis ni paljo kui ta wois, ja pallus õnnad wannemad, kes rikkad ollid, et nemmad ka piddid aitma, sest ta olli neile pissokse Hãddist rãfinud.

Kahheksa aastad pãrrast sedda surri temma emma, ja aasta pãrrast sai temma issa pimmes. Issa tahtis nüüd wãggise et ta naese piddi wõtma: ta nimmetas temmale monningad tũdrukud, kenne issad rikkad ollid, ja kes siis temmale paljo pruti warrandust woisid tua. Mihkel ei tahtnud keigest sest mingisuggust kuulda, wiinaks ütles temma: armas taat! mul ep olle pruti warrandust mitte tarwis, sest meie on jo ni paljo, et meie woime ellada, ja minna ollen noor ja tuggew, agga sulle, armas issa, lãhhãb nisuggust pruti warrandust tarwis, mis ennam on, kui hobbošed, hãrjad ja lambad, mis sind ei woi aita: sulle lãhhãb so wanna ea, ja so pimmedusse pãrrast harrimist tarwis. Anna mulle